

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517206573
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandřák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3517206573.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mandřáka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania, so sídlom Bratislava, Lamačská cesta 8, IČO: 31 749 542, právneho zastúpeného: AENEA Legal s.r.o., so sídlom Bratislava, Jozefská 3, IČO: 35 951 125, proti žalovaným: 1./ Y. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, X./ S. Q., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX, obaja právne zastúpení: Mgr. Miroslavom Pavlíkom, advokátom, so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Podjavorinskej 1922/9, o zaplatenie 28.010,26 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 12C/52/2017-229 zo dňa 15. októbra 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie, v časti výroku II., III. a IV., p o t v r d z u j e .
- II. Žalovaným 1./ a 2./ p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie, v časti o zaplatenie sumy 447,21 eur, zastavil. Ďalej výrokom II. uložil žalovaným 1./ a 2./ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 26.881,74 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 26.881,74 eur od 12.12.2015 do zaplatenia, a to všetko formou splátok vo výške 150 eur mesačne, vždy do 25.dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Výrokom III. vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol. Napokon, výrokom IV. žalobcovi priznal voči žalovaným 1./ a 2./ právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 86,12%, ktoré sú povinní žalovaní 1./ a 2./ zaplatiť spoločne a nerozdielne k rukám právneho zástupcu žalobcu formou pokračovania v splátkach vo výške 150 eur mesačne, vždy do 25.dňa v mesiaci, po zaplatení istiny spolu s úrokmi z omeškania, pod hrozbou výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Dodal, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, a že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobu domáhal voči žalovaným zaplatenia sumy 28.010,26 eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 3,5% ročne od 12.12.2015 z nesplatennej istiny vo výške 28.010,26 eur do 14.07.2017 vo výške 876,52 eur, so zmluvným úrokom vo výške 3,5% ročne od 15.07.2017 z nesplatennej istiny vo výške 28.010,26 eur do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne od 12.12.2015 z nesplatennej istiny vo výške 28.010,26 eur do zaplatenia, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 573,76 eur s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Zároveň si uplatnil i náhradu trov konania. Uvedený nárok žiadal na základe Zmluvy o poskytnutí podpory, na základe ktorej poskytol žalobca žalovaným úver vo výške 33.193,92 eur pri základnej úrokovej sadzbe

3,5% ročne s lehotou splatnosti 30 rokov. Začiatok slácania bol určený dobou 3 mesiace po uzavretí uvedenej zmluvy. Z histórie pohybov na účte mal žalobca za preukázané, že žalovaní nehrádzali splátky riadne a včas v rokoch 2015, 2014 ako aj počas predchádzajúcich rokov. K dátumu 02.11.2015 boli v omeškani so šiestimi splátkami, čím došlo k splneniu podmienky ustanovenej v článku VIII. bod 4 zmluvy, oprávňujúcej žalobcu požadovať okamžité vrátenie celého zostatku úveru vrátane prislúchajúceho úroku ako i zaplataenie pokuty vo výške 10% z tejto dlžnej sumy do 30 dní odo dňa písomného vyzvania dlžníka veriteľom. Podľa žalobcu, v tomto prípade, nejde o čiastkové plnenie, pri ktorých sa splátky premičujú samostatne (§ 392 ods. 2 Obchodného zákonníka), ale ide o jedno plnenie, pri ktorom splatnosť nastala splatnosťou celého úveru. Následne, žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy podaním zo dňa 09.11.2015, čím sa stal celý dlh splatným. V oznámení o odstúpení boli žalovaní vyzvaní, aby dlžnú sumu uhradili v lehote 30 dní od doručenia odstúpenia. Napriek doručenému odstúpeniu nedošlo zo strany žalovaných k úhrade celkovej dlžnej sumy. Žalobca mal za to, že po odstúpení od zmluvy má dlžník platiť naďalej úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania, ktoré boli zmluvne dojednané, pretože v opačnom prípade by sa veriteľ dostal do horšieho postavenia, ako mal pred porušením povinnosti dlžníkom. Žalobca tiež požadoval aj zaplataenie zmluvnej pokuty, v zmysle článku VIII. bod. 4 zmluvy. Ďalej uviedol, že úver ním poskytnutý nie je spotrebiteľským úverom, pretože predmetná zmluva nie je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a na daný vzťah je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Žalobca ďalej požadoval náklady spojené s uplatnením pohľadávky ako náklad za odstúpenie od zmluvy. Napokon uviedol, že žalovaní vykonali úhrady v celkovej výške 4.173,96 eur, ktoré boli započítané na zmluvnú pokutu, nesplatený úrok z omeškania, nesplatený úrok a zmluvný úrok. Po podaní žaloby, dňa 20.09.2018, žalobca doručil súdu prvej inštancie čiastočné späťvzatie žaloby s poukazom na skutočnosť, že žalovaní od podania žaloby vykonali čiastočné úhrady celkovo vo výške 447,21 eur, ktoré žalobca započítal na úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne od 12.12.2015 zo sumy 28.010,26 eur do 19.06.2018 vo výške 4.932,96 eur - zostáva uhradiť 4.485,75 eur. S poukazom na § 144, § 145 ods. 1, 2, 3 a § 146 ods. 1, 2 CSP, súd prvej inštancie konanie v časti o zaplataenie sumy 447,21 eur, zastavil. Ďalej vec právne prejednal v zmysle § 1 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 1, § 8 ods. 1 písm. a), § 12 ods. 2 zákona č. 607/2003 Z.z., § 22 ods. 1 zákona č. 150/2013 Z.z., § 330 ods. 1, 2, § 346 ods. 1, § 349 ods. 1, § 351 ods. 1, 2, § 369 ods. 1, 2, § 497, § 501 ods. 2, § 503 ods. 1, § 506 Obchodného zákonníka, § 45 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2 písm. a) a h) zákona č. 258/2001 Z.z. a § 3 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013. Na základe vykonaného dokazovania vyhovel žalobe v zmysle jej čiastočného späťvzatia, okrem nižšie špecifikovanej časti, pretože mal za preukázanú jej dôvodnosť. Vzťah medzi stranami sporu, založený zmluvou o poskytnutí podpory vo forme úveru uzavretej medzi žalobcom a žalovanými, neposúdil ako vzťah zo spotrebiteľského úveru ani predmetnú zmluvu neposúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Skonštatoval, že žalobca nespĺňa pojmové znaky dodávateľa tak, ako to má na mysli ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka, bol a je zriadený ako účelový fond a jeho správcom je Ministerstvo dopravy a výstavby SR. Aj keď zdrojmi (príjmami) žalobcu sú okrem iného aj splátky úverov, úrokov, sankcie a podobne, žalobca nie je subjektom, ktorý by cielene z týchto zdrojov vytváral zisk. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že u žalobcu absentuje základný, hlavný účel podnikateľskej a obchodnej činnosti. V tejto súvislosti poukázal na čl. VI. Štatútu fondu rozvoja bývania vydaného podľa § 20 zákona č. 150/2013 Z.z.. Pre posúdenie odstúpenia od zmluvy súd prvej inštancie aplikoval § 344 a nasl. Obchodného zákonníka. Dodal, že aj keď si žalovaný 1./ zásielku (prejav vôle) neprevzal, okamih doručenia nastal v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka doručením na adresu bydliska, keďže v tento moment sa prejav vôle žalobcu dostal do dispozičnej sféry žalovaného 1./ Súd prvej inštancie teda skonštatoval, že účinky odstúpenia od zmluvy nastali dňom 11.11.2015. Po tejto dobe nemožno účinky odstúpenia od zmluvy odvolať alebo meniť bez súhlasu druhej strany. Pokiaľ sa žalovaný 1./ bránil, že splnil podmienky pre stornovanie odstúpenia od zmluvy, s týmto jeho tvrdením sa súd prvej inštancie nestotožnil, keďže účinky odstúpenia možno meniť alebo odvolať len spoločným konsenzom zmluvných strán, ktorý súd prvej inštancie nemal za preukázaný. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na úhradu zmluvných úrokov súd prvej inštancie uviedol, že v čase uzatvárania zmluvy táto zakladala odplatu na poskytnutie úveru za úverové obdobie na dobu trvania úverového vzťahu do splatnosti pohľadávky. Mal za to, že práve úroky za úver do splatnosti úveru vyjadrujú cenu úveru a sú teda pojmovo jednoznačne odlíšiteľné od sankcie za omeškание s plnením dlhu. V tejto súvislosti uzavrel, že zosplatením úveru zo strany veriteľa došlo k zmene záväzku. K predčasnému zosplateniu záväzku dlžníka došlo konaním veriteľa, a teda bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu)záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku, svojím jednostranným adresovaným právny m úkonom. Podľa súdu prvej inštancie predčasným zosplatením úveru žalobcom nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul

mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, a preto nie je dôvod ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov dlžníkom. Vzhľadom k tomu, žalobu v časti uplatnených úrokov po zosplatnení zamietol a žalovaným uložil povinnosť zaplatiť sumu 26.881,74 eur, keď zohľadnil zaplatenú sumu 4.173,96 eur, pričom sumu vo výške 681,31 eur, ktorá bola započítaná na úroky, započítal na istinu. Ďalej, keďže žalovaní sa dostali s úhradou dlžnej sumy do omeškania, priznal žalobcovi aj nárok na náhradu úrokov z omeškania, a to vo výške 8,05% ročne zo sumy 26.881,74 eur od 12.12.2015 do zaplataenia. S poukazom na § 232 ods. 3, 4 CSP skonštatoval, že pre žalobcu je prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci postupne, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania v prípade neschopnosti povinného zaplatiť priznané plnenie naraz. Na strane žalovaných mal za preukázané podmienky pre povolenie splniť si súdom uloženú povinnosť v splátkach, a preto povolil žalovaným splácanie dlžnej sumy formou splátok vo výške 150 eur vždy do 25. dňa v mesiaci, a to pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplacením jednej splátky stane sa splatný celý dlh. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Skonštatoval, že v danom prípade mal žalobca čistý úspech vo veci 86,12% (úspech žalobcu bol vo výške 95,97% vypočítaný z 26.881,74 eur/28.886,78 eur x 100 - úspech žalovaného bol vo výške 6,94%), a preto priznal žalobcovi právo na náhradu účelne vynaložených trov konania v tomto rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku, v časti výrokov II. III. a IV., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal nedostatočné (zmätočné) odôvodnenie napadnutého rozsudku, najmä v časti zmluvného úroku. Uviedol, že v zmysle § 506 Obchodného zákonníka je oprávnený od veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmí, a preto mal za opodstatnené, aby po odstúpení od zmluvy o úvere dlžník naďalej platil úroky z úveru ako aj úroky z omeškania. Podľa jeho názoru, žalovaní nespĺnili povinnosť vrátiť celkovú sumu uvedenú v odstúpení v dodatočnej lehote, čím vzniklo žalobcovi právo aj naďalej žiadať prislúchajúci úrok, a to za dobu od poskytnutia do vrátenie peňažných prostriedkov. Na podporu tohto svojho tvrdenia poukázal na rozsudok Okresného súdu Partizánske č.k. 3Cb/47/2016-124 zo dňa 15.02.2018, rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 33Cdo/113/2008 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 43Cob/239/2015. Dal do pozornosti, že žalovaných výklad zákona súdu prvej inštancie zvyhodňuje tým, že sú povinní zaplatiť len nesplatenú istinu spolu s úrokom z omeškania. Tento stav diskriminuje tých dlžníkov, ktorí riadne a včas splácajú istinu s prislúchajúcim zmluvným úrokom. V uvedených častiach považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné, v dôsledku čoho mal za to, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej žalobca namietal zmätočnosť odvolaním napadnutého rozsudku v súvislosti s výškou uplatneného nároku. Poukázal na to, že súd prvej inštancie uviedol, že zohľadnil platby žalovaných vo výške 4.173,96 eur a následne zastavil konanie aj v časti uhradenej sumy vo výške 447,21 eur. Mal za to, že spôsobom akým súd uvedené platby započítal je v tomto smere nejasný a zmätočný, pričom podanie žalobcu zo dňa 19.06.2018 (čiastočné späťvzatie žaloby) nebral do úvahy a o ňom nerozhodoval. Čiastočné úhrady žalovaných započítal, podľa žalobcu, súd prvej inštancie v rozpore so skutočnosťou, že na daný spor sa vzťahuje Obchodný zákonník vrátane spôsobu započítania čiastočného plnenia žalovanými. Rovnako považoval za zmätočný aj výrok I. rozsudku, kde mal za to, že súd prvej inštancie opomenul špecifikovať výšku priznaného nároku v časti istiny, t.j. spôsob výpočtu priznanej istiny. Ďalej žalobca namietal aj nepriznanie nároku žalobcu, v časti zaplataenia nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 573,76 eur, pričom v odôvodnení rozsudku nie je uvedený dôvod zamietnutia predmetného nároku. V tejto súvislosti poukázal na § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 3 zákona o pohľadávkach štátu ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3M Cdo/17/2010, z ktorých vylýva povinnosť žalobcu ako správcu pohľadávky štátu zabezpečiť vymoženie pohľadávky štátu. Žalobca v predsúdnom konaní vykonal len také úkony, ktoré boli nevyhnutné na účelné uplatnenie a bránenie práva žalobcu, s poukazom na samotné znenie zmluvy (článok VIII, bod 8.4) ako aj ustanovenia zákona č. 374/2014 Z.z.. Mal za to, že v danom prípade bolo listinnými dôkazmi preukázané, že žalobcovi vznikli odôvodnené náklady spojené s uplatnením pohľadávky voči žalovaným - účelne vynaložené náklady na to, aby mohlo byť úspešne uplatnené právo žalobcu na súde. Skonštatoval, že danú situáciu zavinili výlučne žalovaní neuhrádzaním poskytnutého úveru riadne a včas, a preto nie je možné a spravodlivé od žalobcu požadovať, aby znášal náklady spojené s týmto postupom sám. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3M Obdo/2/2010 zo dňa 09.06.2010. Napokon výšku priznaných mesačných splátok žalobca považoval za neadekvátnu vzhľadom na samotnú výšku priznaného nároku. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil, resp. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjari žalovaní 1./ a 2./ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Opakovane uviedli, že predmetná zmluva je, podľa ich názoru, spotrebiteľskou zmluvou. V súvislosti s nepriznaným zmluvným úrokom po predčasnom zosplatnení uviedli, že žalobca nie je oprávnený domáhať sa ďalej zmluvného úroku, nakoľko zmluva zanikla. V tejto časti sa teda stotožnili so závermi súdu prvej inštancie a dali do pozornosti, že hradia úrok z omeškania, ktorý je približne o 5% vyšší ako zmluvný úrok. Rovnako sa stotožnili s postupom súdu prvej inštancie, v časti započítania čiastočného späťvzatia. S poukazom na odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa výšky povolenej mesačnej splátky uviedli, že súd mienil splátku určiť vo výške podľa zmluvy o poskytnutí podpory, t.j. vo výške, s ktorou účastníci konania pri podpise zmluvy súhlasili. Čo sa týka nárokov v časti nákladov s uplatnením pohľadávky, dali do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/589/2015. Mali za to, že odstúpenie od zmluvy, či výkon iných úkonov sú bežnými úkonmi žalobcu, a preto považujú za neadekvátne, aby mu boli tieto osobitne uhrádzané. Vzhľadom na uvedené navrhli, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal žalovaným právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi.

4. K vyjadreniu žalovaných 1./ a 2./ k odvolaniu sa vyjadril žalobca. Tvrdenie žalovaných, že žalobca mohol využiť aj iný spôsob riešenia vzniknutej situácie, považoval za irelevantné. Žalobca využil dispozitívne zmluvné dojednanie v rámci zmluvy, v súlade s ktorým od zmluvy odstúpil. Opätovne poukázal na § 506 Obchodného zákonníka, predovšetkým na jeho právne následky. Pôvodnú výšku mesačnej splátky žalovaných považoval žalobca taktiež za irelevantnú, nakoľko odstúpením od zmluvy zanikla povinnosť žalovaných uhrádzať riadne mesačné splátky a súd posudzuje finančné a majetkové pomery žalovaných vzhľadom na výšku priznaného nároku. Ohľadom spotrebiteľského charakteru zmluvného vzťahu žalobcu a žalovaných, zotrval žalobca na svojom doterajšom názore, ktorý prezentoval počas celého konania. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, ako to uviedol v podanom odvolaní.

5. Skôr ako odvolací súd vec prejednal, žalobca doručil súdu prvej inštancie, ďalšie podanie (18.10.2019) označené ako Oznámenie skutočnosti majúcej zásadný význam na právne posúdenie sporu. V súvislosti s rozdielnosťou v rozhodovacej praxi súdov SR dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/106/2018 zo dňa 29.04.2019. Uvedené uznesenie NS SR obsahuje, podľa žalobcu, presný, jednoznačný a určitý právny názor k postaveniu žalobcu a nemožnosti aplikovať ustanovenie § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka na zmluvu o poskytovaní podpory vo forme úveru. Ďalej uviedol, že uvedené rozhodnutie má za cieľ zjednotiť rozdielnu judikatúru súdov aj cez optiku komunitárneho práva, keďže sa na žalobcom uzatvárané zmluvy nemôže aplikovať smernica Rady 93/13/EHS. Uzavrel, že právny názor Najvyššieho súdu SR uvedený v predmetnom uznesení je pre konajúci súd právne záväzný.

6. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

7. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti (výrok II., III. a IV.) vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

8. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom procesnom postupe, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, v nesprávnych skutkových zisteniach a v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP).

12. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP bude spôsobilým odvolacím dôvodom v prípade nesprávneho postupu súdu pri hodnotení dôkazov (§ 191 CSP), v dôsledku čoho sa vytvorí nesprávny skutkový základ. V zmysle § 191 CSP vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, so zameraním na ich dôležitosť pre prejednávaný právny vzťah a na pravdivosť dôkazu. Pri tejto svojej činnosti súd rešpektuje kritériá formálnej logiky.

14. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> predstavuje transformáciu ústavnoprávnych princípov do civilného sporového konania. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. V tomto odvolacom dôvode ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávnych nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

15. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, s ktorým odôvodnením v týchto častiach, sa odvolací súd identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

16. Žalobca v odvolaní namieťa skutočnosť, že súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 573,76 eur, pričom tento svoj záver nijako neodôvodnil.

17. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Zákonná definícia príslušenstva pohľadávky, obsiahnutá v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy, vrátane zmluvy o úvere, pričom zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka ani Obchodného zákonníka nemožno vyvodiť právo veriteľa na príslušenstvo z príslušenstva.

18. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsúdnom štádiu. V prejednávanom prípade náklady spojené s uplatnením pohľadávky predstavujú náklady vynaložené na to, aby mohlo byť právo úspešne uplatnené na súde (najmä právne služby). Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Za neprijateľné pre rozpor s inštitútom príslušenstva pohľadávky je potrebné považovať také náklady, ktoré sú stanovené bez toho, aby zohľadňovali skutočné výdavky vynaložené na realizáciu úkonu odstúpenia od zmluvy. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo/17/2020, na danú vec nie je možné aplikovať predmetné rozhodnutie, keď vychádza zo skutkovo a právne odlišnej veci. Rovnako rozhodnutie 3M Obdo/2/2010 nie je právne záväzná, ako rozhodnutie, podľa ktorého je odvolací súd povinný postupovať, keď rozhodnutie bolo zrušené Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 314/2011-39. Podporne odvolací súd uvádza, že v prípade omeškania dlžníka so splatením pohľadávky, sa môže veriteľ za účelom dosiahnutia spravodlivých nákladov na vymáhanie, ktoré mu vznikli v dôsledku oneskorenej platby, pokúsiť formou

výzvy , zabezpečiť dosiahnutie platenia pohľadávky. Takto by vznikli administratívne náklady, napr. formou poštovného, čo v danom prípade splnené nebolo.

19. Žalobca ďalej v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého právo na riadny úrok z úveru má žalobca do prečasného zosplatnenia istiny úveru a následne má žalobca ako veriteľ právo už iba na úrok z omeškania.

20. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Vychádza pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/1998, publikovaného pod č R 59/98, podľa ktorého dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). Aj keď sa jedná o staršie uznesenie Najvyššieho súdu SR, jeho závery sú stále aktuálne a potvrdzuje ich ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, keď napr. Ústavný súd SR v uznesení č.k. IV. ÚS 476/2012-14, zo dňa 18.09.2012 takýto výklad považoval za ústavne akceptovateľný. Záver, že zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu. Ako uviedol Krajský súd v Prešove v rozhodnutí v obdobnej veci vedenej pod sp.zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30.06.2015, úrok predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymożenia jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Obdobný právny názor zaujal napr. i Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. 3Co/729/2014 zo dňa 29.09.2016.

21. Čo sa týka odvolacích námietok žalobcu týkajúcich sa nedostatočného vysporiadania sa súdu prvej inštancie s výškou priznaného nároku istiny a čiastočného späťzatie zo dňa 19.06.2018, odvolací súd tieto považuje za nedôvodné. Pre upresnenie výpočtu priznanej istiny dodáva, že žalobca si v petite žaloby uplatnil sumu 28.010,26 eur, pričom súd prvej inštancie mu priznal sumu 26.881,74 eur. Rozdiel medzi uplatnenou a súdom priznanou výškou istiny je tak vo výške 1.128,52 eur. Táto suma pozostáva zo sumy 447,21 eur (čiastočné späťzatie zo dňa 19.06.2018) a sumy 681,31 eur (suma úrokov započítaná do istiny z úhrad realizovaných žalovanými po odstúpení).

22. Medzi stranami sporu bolo nesporné, že žalovaní po odstúpení žalobcu od zmluvy vykonali úhrady v celkovej sume 4.173,96 eur. Išlo pritom o úhrady vykonané od 13.11.2015 do 13.07.2017, pričom žalobca podal žalobu na súd prvej inštancie dňa 18.07.2017, tzn. že predmetné úhrady boli vykonané žalovanými ešte pred podaním žaloby. Tieto úhrady boli žalobcom započítané na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 2.856,14 eur, úrokov z omeškania vo výške 85,39 eur, nesplateného úroku vo výške 551,12 eur. Zvyšná časť vo výške 1.557,83 eur bola pôvodne žalobcom započítaná na zmluvný úrok vo výške 3,5% ročne zo sumy 28.010,26 eur od 12.12.2016 do 14.07.2017 (t.j. za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru). Keďže súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení (v celkovej sume 1.557,83 eur, z ktorej ale z úhrad po odstúpení od zmluvy zvýšila len suma 681,31 eur), tak sumu 681,31 eur, ktorá predstavuje časť z úhrady po odstúpení od zmluvy, ktorú si pôvodne žalobca

započítal na zmluvný úrok vo výške 3,5% ročne zo sumy 28.010,26 eur od 12.12.2016 do 14.07.2017 vo výške 1.557,83 eur, započítal do istiny a o túto sumu znížil sumu priznanej istiny.

23. K odvolacej námietke žalobcu, ktorou spochybňuje adekvátnosť priznaných mesačných splátok (150 eur/meačne) odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne, správne aplikoval ustanovenie § 232 ods. 3 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, ktoré tiež správne interpretoval.

24. Aj keď súd prvej inštancie výslovne neuviedol, akou úvahou došiel k záveru, že primeraná výška splátky je 150 eur mesačne, je zrejmé, že primeranosťou výšky splátok sa zaoberal (bod 41. rozsudku súdu prvej inštancie). Mesačné splátky vo výške 150 eur mesačne sú približne rovnaké ako bola výška mesačnej splátky žalovaných podľa uzatvorenej zmluvy. Z priebehu konania je zrejmé, že túto výšku splátky sú žalovaní schopní plniť, nakoľko aj v priebehu konania realizovali viaceré úhrady splátok. Žalobca v odvolaní ako aj v ďalších vyjadreniach k odvolaniu namieťa opakovane neadekvátnosť súdom priznanej výšky splátky, pričom ani raz neuviedol akú výšku splátky by považoval za adekvátnu. Napokon odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie povolil žalovaným plnenie v splátkach, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh, čo zaručuje žalobcovi, že žalovaní 1./ a 2./, pokiaľ nebudú chcieť prísť o stratu výhody splátok, budú nútení uhrádzať mesačné splátky s pravidelnou presnosťou.

25. K posúdeniu charakteru predmetnej Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanými odvolací súd dodáva, že rovnako ako súd prvej inštancie má za to, že nie je daný spotrebiteľský charakter uvedenej zmluvy. V plnom rozsahu sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, ktorými odôvodnil nesporebný charakter uzavretej zmluvy (bod 37. napadnutého rozhodnutia). Zároveň, v tejto súvislosti, poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/106/2018, ako aj 8 Cdo/92019 zo dňa 29.04.2020, z ktorého je zrejmy záver, že žalobca je osobitný subjekt zriadený zákonom na realizáciu podpory štátu v oblasti bytovej politiky zákonom upravenými nástrojmi, pri ktorej nemá postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzavreté zmluvy pri realizácii podpory štátu v oblasti bytovej politiky nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

26. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odvolací súd všetky odvolacie námieky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie, v odvolaní napadnutej časti výrokov II., III. a IV., potvrdil, v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, vzhľadom na plný úspech žalovaných 1./ a 2./ v odvolacom konaní, rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaným 1./ a 2./ priznal nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania voči žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).